

Kampens Ubehageligheder. Jeg ser nu dog egentlig ikke, at disse to Ting have Noget med hinanden at gjøre, dersom, vel at mærke, den sidste Yttring af den ærede Minister skulde forstaaes saaledes, at han til enhver Tid vilde kunne unddrage sig Kampen ved at skaffe sig Privatlivets Ro; thi disse to Ting have jo aabenbart ikke Noget med hinanden at gjøre. Jeg ønsker saa fuldt som Nogen en rolig Udvikling her i Landet; jeg ønsker saa fuldt som Nogen, at den høitærede Regjering maa være i Stand til at lede en saadan rolig Udvikling, jeg ønsker saa fuldt som Nogen, at den ærede Regjering maa nyde de velfortjente Frugter af at have tilveiebragt en saadan rolig Udvikling, og jeg ønsker ganske særlig den høitærede Indenrigsminister al den Ro, som han maatte ønske sig, men jeg maa, som før sagt, gjøre den allerbestemteste Indsigelse imod Berettigelsen til at kjøbe Ro, — være sig for Landet, for Regjeringen eller for det enkelte Medlem af Regjeringen, ligegyldigt hvilket, — ved Dp-offrelsen af Andres Ret. Deraf kommer der aldrig noget Godt, og jeg gad nok se, om det vilde kunne lykkes Nogen at paavise, at det til nogen Tid eller paa noget Sted er lykkedes at opnaa Ro ved at gjøre Indrømmelser, som ikke ere stemmende med den strenge Retfærdighed. Forsøgene — jeg har ganske vist tidligere med et maasse stærkt Udtryk kaldt dem de „daarlige“ Forsøg — paa at ville kjøbe sig Ro for en saadan Pris ville, i mine Tanker, langtfra at blive Afslutningen paa en urolig Tid tværtimod blive Begyndelsen til en Uro, hvis Følger Ingen af os kan overse. Jo mere urolige Tiderne ere, desto større Nødvendighed er der, tror jeg, for ubrødelig og uskræmkelig at holde fast paa, hvad der er Ret, og hvad der er Sandhed, og et saadant Forvar for Lovforslaget i dets Helhed eller for nogenformelt enkelt Bestemmelse deri som det, at man dertgjennem kan komme til eller blot komme nærmere til at erhverve Ro, tror jeg saaledes viselig ikke er holdbart. Den Afslutning af Lovgivningens Virksomhed paa et Omraade som dette, som den høitærede Indenrigsminister selv har troet at kunne se — jeg erkjender dette, idet jeg ønsker at være lige saa billig mod Enhver og

særlig mod den høitærede Regjering, som jeg forlanger, at Enhver skal være det imod mig — i Gjennemførelsen af et Lovforslag som dette; den kan den ærede Minister dog ikke vel forlange, at vi, eller rettere: at jeg — thi jeg veed jo ikke, om Flere slutte sig til min Betragtning — skulle se deri. Naar man holder sig klart i Minded, at den høitærede Regjering strax ved sin Tiltrædelse lyfte det hele Fæstespørgsmaal i Guldb og Røn som et af de vigtigste foreliggende Spørgsmaal og som et Spørgsmaal, som Regjeringen vilde undergive den modneste Overveielse, naar man drager sig dette til Minde, og naar man endvidere mindes, hvad det saa var, der kom frem fra den høitærede Regjerings Side som Frugten af denne „modneste Overveielse“, og man saa fremdeles sammenligner dette med, hvad den høitærede Regjering har troet sig forpligtet til paa Grund af Situationens Allvor at forelægge i denne Samling, og naar man endelig vil drage sig til Minde, hvad den høitærede Indenrigsminister ifjor troede sig i Stand til at kunne gaa ind paa under Forhandlingerne om det da i det andet Thing foreliggende Lovforslag — om han end senere, hvad jeg meget paaskønner, kom tilbage fra en Del deraf —, saa vil jeg dog spørge om, med hvilken stærk Tro den høitærede Minister eller den høitærede Regjering kan forlange, at de, der nærmest ere interesserede i Spørgsmaalet om, hvorvidt et saadant Lovforslag som dette bliver til Lov, deri i Virkeligheden skulde kunne se en Afslutning, i alt Fald for en længere Tid, af Lovgivningsvirksomheden paa dette Omraade, og hvilken Garanti de egentlig skulde finde derfor i den høitærede Ministers Udtalelse om, at dette er hans Betragtning af Lovforslaget. Jeg tror tværtimod, at de Momenter, som jeg saaledes har nævnt, maa gjøre de Vedkommende meget betænkelige — dersom de i Overrigt overhovedet kunde være villige til at slutte sig til Noget, der gik ud over, hvad de anse for strengt nødvendigt — ved at slutte sig til Lovforslaget i den Tanke, at det saa skulde lykkes den høitærede Indenrigsminister eller den høitærede Regjering i Virkeligheden at gjøre det til noget Afsluttende. En enkelt Bemærkning af den høitærede Indenrigsminister,